

— Джамалъ бей приготви еничерската си войска, въоръжи всички шуменци и чака само да се явишъ предъ Шуменъ.

— Добре, утре ще нападнемъ Котелъ, ще вземемъ всичко и ще го запалимъ. Оттамъ въ Шуменъ, ще хванемъ Джамалъ бея и ще го набиемъ на колъ.

— Оставете Котелъ, рече присторено еничеринътъ.

Караманъ бей иска да изпрати своята дружина при тебе, та съ дветъ орди веднага да нападнете Шуменъ.

— Много хубаво! отгори Аклж бей съ радостъ.

— Щомъ влѣзете въ Шуменъ, ще го запалите и колкото богатство съберете, ще го подѣлите съ Карамана.

— Бива — самодоволно клюмна Аклж бей.

— Още едно! рече еничеринътъ.

— Какво? запита съ внимание беятъ.

— Четири часа далечъ отъ Шуменъ има село Преславъ. То е много богато. Джамалъ беевитъ синове сж тамъ. Не е ли по-добре да нападнешъ това село? Джамалъ бей ще дойде да пази синоветъ си съ войската си, а Караманъ ще отвори портитъ на шуменската крепостъ и ти ще влѣзешъ свободно въ Шуменъ.

— Чудно! Много добре! — се засмѣ Аклж бей.

Младиятъ еничеринъ се поклони и си отиде.

— Сали! извика Аклж бей. Стѣгай се! Сега еничери и кърджалии ще премѣримъ силитъ си. Дръжъ се, Джамале!

Сали бързо обиколи ордата. Даде знакъ за трѣгване и, като се завърна, рече:

— Готово!